

[Ragnhild Andersen.]

Folkeforsikringsloven skulde laves om. Det var vor Opfattelse dengang, at det fremsatte Forslag, der indebar en reel Forhøjelse til Aldersrentemodtagerne paa 14 Mill. Kr. om Aaret, naar man tog de to udbetalte Een-gangstillæg og Rabatkortene i Betragtning, saa langt fra vilde være tilstrækkeligt til at sikre Aldersrentemodtagerne en sorgfri Alderdom, lige saa lidt som det vilde dække de Ønsker — og berettigede Ønsker —, som Invaliderne nærrede. Hvad vi saa afgjort vendte os imod ved første Behandling var, at Grænsen for Ret til Aldersrente blev sat i Vejret fra 60 til 65 Aar, saaledes at Aldersklasserne fra 60 til 65 Aar i Virkeligheden i de følgende Aar vilde komme til at bære de forøgede Udgifter ved Aldersrenteforsorgen, og jeg kan tilføje, at mit Parti stadig ikke vil tage Medansvaret for det Skridt, som Regeringen og et Flertal her agter at foretage.

Under Udvalgsbehandlingen er vi kommet til Enighed om visse ikke uvæsentlige Forbedringer af Lovforslaget, men jeg maa beklage, at Flertallet paa væsentlige Omraader ikke har kunnet række Haand til de Ændringer, vi har foreslaaet. At Forslaget i Dag efter Udvalgsbehandlingen betyder ca. 35 Mill. Kr. mere til Landets Aldersrentemodtagere, viser, at der i Udvalget er opnaaet visse Forbedringer. Det ser ud af meget, men som vi lige har hørt af den ærede Ordfører for det konservative Parti, det ærede Medlem Hr. Hans Thyge Jacobsen, betyder 5 Kr. mere til en Aldersrentenyder 1 Mill. Kr. i Udgift, og det vil altsaa sige, at selv om man forhøjer Forslaget med 35 Mill. Kr., betyder det ikke mange Kroners Indtægt for den enkelte Rentenyder.

Naar vi skal vurdere, hvad vi kan gøre for at skaffe Rentemodtagerne tilfredsstillende Forhold, maa vi jo se paa, hvad vi kan gøre for at lette det for den enkelte, og vi ved jo, at mange gamle i den Tid, der er forløbet, har maattet halvsulte eller helsulte i den sidste Del af Maaneden og knapt har kunnet købe Mælk og Brød. Ud fra dette Synspunkt skal vi fastlægge Rammerne for de Revisionsforslag, der skal gennemføres, og bedømt paa denne Baggrund maa jeg sige, at de foreslaaede Forbedringer, de givne Indrømmelser er alt for smaa til, at de kan befri vore udslidte Medborgere for Frygt og for Nød i deres Alderdom.

Man havde under Udvalgsarbejdet Besøg af en Tillidsmand fra en af Aldersrentenydernes Organisationer, og han sagde den korte Sætning til Udvalget: Der er ingen i Dag, der kan leve af sin Aldersrente. Det

er en Kendsgerning, det staar ubestridt, at i Dag kan ingen leve af sin Aldersrente. Vil de kunne det, naar Regeringen nu gennemfører det af Flertallet anbefalede Lovforslag? Det er min Opfattelse, at det vil de ikke kunne. Det er min Opfattelse, at der stadig vil være meget store Mangler ved vor Aldersrentelovgivning.

Vi har faaet ens Rente til Kvinder og Mænd. Det er et stort Fremskridt, som jeg hilser med megen Glæde, fordi vi her er kommet en gammel Uret — over for Kvinderne i deres Alderdom — til Livs. Det er lykkedes at faa Flertallet til at gaa med til, at Børnebidraget til Rentemodtageres Børn gives op til 17 Aars Alderen, hvis Børnene er under Uddannelse. Det er ogsaa et Fremskridt, selv om jeg vil mene, at det havde været bedre, om vi havde faaet Børn til det 18de Aar med, fordi mange Børn befinder sig under Uddannelse endnu mellem 17 og 18 Aar, ja, nogle endda endnu længere end til det 18de Aar. Men desværre har Flertallet ikke villet medvirke til mere væsentlige Ændringer, herunder at give alle Aldersrentenydere samme Rente over det ganske Land og at inkludere Tillæggene til Brændsel og Beklædning i Grundbeløbene.

Det er et Spørgsmaal, som Rentemodtagerne Gang paa Gang har anmodet Rigsdagen om at tage Stilling til. De ønsker at faa det som en Pensionist, der selv kan disponere over sine Midler. Den jævne Mand i vort Land, hvad enten han saa er Murerarbejdsmand, Havnearbejder, Landarbejder, Husmand eller Fisker, kæmper hele sit Liv for at skaffe sig Rettigheder, for at blive uafhængig af andre Menneskers Skøn over, hvad han nu har behov. Den jævne Mand og Kvinde har en indgroet Modvilje mod alt, hvad der kan smage af Gaver og Naadegaver af den ene eller den anden Art, og det er da heller ingen Hemmelighed, heller ikke for det høje Ting, at Rentemodtagerne Gang paa Gang har krævet, at man kom bort fra det Skøn, der nu udøves af de sociale Udvalg rundt omkring i Kommunerne. De ønsker at faa deres Rente uden alt dette Posekiggeri.

Nu er der som bekendt noget, der hedder, at Pligten og Retten bør følges ad. Hvad den jævne Mand og Kvinde angaar, skal ingen kunne paastaa, at de ikke kender deres Forpligtelser over for Samfundet og ikke svarer til dem. Og det er nu engang saadan, at en lang Række Forpligtelser, der hviler paa de mindrebemidlede, er ens over hele Landet. Det gælder ikke bare Invalidforsikringen, som vi alle betaler til, men det gælder ogsaa Arbejdsløshedsforsikringen,